

til et Resultat. Jeg skal tillade mig noget nærmere at begrunde den Bøi. Lovforslaget er gaaet ind paa, og i den Anledning ogsaa indbegaa flere af de Bemærkninger, som ere fremskomne fra ærede Medlemmers Side. Forfaauidt der da navnlig af den første ærede Taler blev fremsat den Tanke, at man skulde lønne Jordemødrene med en fast Pengeløn og derhos kaste hele den tagtmæssige Betaling overbord, saa er det en Tanke, som jeg ikke kan negte forekommer mig at være meget upraktisk. Jeg skal slet ikke tale om det Besynderlige i, at Jordemoderen overhovedet ikke skulde have en Betaling for den enkelte Gjæring, hun udfører; men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Jordemødrene jo naturligvis ogsaa ere Mennesker, og altsaa undergivne de almindelige menneskelige Svagheder. Jeg vilde finde det overordentligt utilraadeligt, om man indrettede det saaledes, at den Jordemoder, som var ubyggtig, som var frastødende i sit Væsen, doven og ligegyldig og som følger deraf bestandig sit Mindre og Mindre at bestille, ikke bestomindre skulde kunne sidde i al gemytlig Magelighed og nyde den samme faste, gode Lønning, som den Jordemoder, der saa at sige aldrig er hjemme nogen Dag eller Nat; og det kunde saare let blive Resultatet af den Tanke, som det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen) først fremsatte. Naar han derefter udtalte, at den faste Pengeløn helst maatte betales af Statskassen, en Opfattelse, hvori det syntes, at et andet æret Medlem var enig med ham, skal jeg ikke negte, at jeg begyndte at blive noget angstelig for den moderne Lyst, som fremtræder til at kaste Byrder over paa Statskassen bort fra Kommunen, og jeg maa tilstaa, jeg ser ikke, hvor vi da egentlig skulde holde op med saaledes at kaste Byrder over paa Statskassen. Med hvilken særegen Grund skulde vi kaste Betalingen til Jordemødrene over paa Statskassen, naar vi ikke vilde gjøre det Samme med Hensyn til anden Lægehjælp, og var man kommen dertil, tror jeg, man vanskeligt vilde kunne undgaa at trække yderligere Konsekventer deraf. Nei, jeg tror ikke, det er værdt, vi opgive den gammelbægs Anskuelse, som jeg dog tror er temmelig sund i sig selv, den nemlig, at det er naturligt, at de enkelte Personer, som kræve en særegen Hjælp og Bistand fra Jordemødrenes Side, ogsaa komme til selv at betale Noget derfor. At det Offentlige i Almenhedens Interesse og navnlig af Hensyn til de fattige, som ikke selv kunne betale, sørger for at forsyne Landet rundt omkring baade med Læger og Jordemødre, er noget Andet; men at gaa dertil, at selv rige og velhavende Personer, hvad enten de nu ere Gaardmænd, eller hvad de ere, skulde være fri for at betale den Hjælp, der ydes dem, forekommer mig at være ganske urimeligt. Forfaauidt der ikke er kommet Bemærkninger frem i Retning af, at den faste

Løn skulde sættes lavere end foreslaaet her i det foreliggende Udkast — Udtalelserne ere snarere gaaede i den Retning, at de skulde sættes noget lavere — kan jeg temmelig hurtig blive færdig med den første Paragraf. Der er ved den kun gjort to Bemærkninger af et æret Medlem. Den ene gaar ud paa, at den Bestemmelse, som det andet Thing har indsat, og som ikke skriver sig fra Justitsministeren, om, at Lønnen ikke senere kan forandres uden Justitsministerens Samtykke, skulde være besynderlig. Det er imidlertid ikke noget Besynderligt, det er fuldstændig naturligt og vil ikke kunne være anderledes ifølge hele det Forhold, hvori Jordemoderæsenet staar til Justitsministeriet. Kommunerædene kunne ikke vilkaarlig forandre Jordemoderæsenets Indretning, og det har været det andet Things Tanke, at den høiere Lønning, der skulde gives visse Jordemødre, skulde være Noget, der ikke gaves de enkelte Jordemødre personlig, men Jordemødrene i visse Distrikter, der skulde have større Løn; men deraf følger, at der ikke kan gjøres Forandringer, hvad Lønnens Bestemmelse angaar, undtagen i Forbindelse med Distriktets Omdeling, og dette kan ikke gjøres uden Billigelse af Justitsministeren. I den Henseende vil der ikke kunne ske nogen Forandring, thi det er nødvendigt at fordrø for den øverste Autoritet noget Indseende med disse Forhold. Naar det ærede Medlem dernæst mente, at det var rigtigt at give de Jordemødre, som havde tjent et vist Antal Aar, Alderstillaag istedetfor at give Tillæg til de Dygtigste, maa jeg bede bemærket, at der jo er bibeholdt den Bestemmelse, at Jordemødre faae Alderstillaag efter et vist Antal Aars god Tjeneste. Det, som særlig var magtpaaliggende for Landsthinget, var, at der ved Siden af dette Alderstillaag, som kunde ventes givet Jordemødrene efter et vist Antal Aars god og upaallagelig Tjeneste, tillige som en Opmuntring skulde stilles de dygtigste Jordemødre et Tillæg i Ubjagt. Det har derfor sin særegne Betydning, at der i Mødsætning til, hvad der nu gjælder, her tales om de dygtigste Jordemødre. Men det er jo navnlig § 3, hvorefter forskellige ærede Medlemmer have talt. Hvad nu denne Paragraf angaar, vil jeg sige, at, naar det skal være Alvor med Forbedringen af Jordemødrenes Stilling, saa kan man ikke blive staaende ved en saadan Forbedring af de faste Lønninger, som der er foreslaaet i § 1; thi den Indtægt, som Jordemødrene have af deres Praxis, udgjør en overmaade væsentlig Del af deres hele Indtægt. Naturligvis er det forskjelligt i de forskjellige Dele af Landet, men taget ganske i det Hele over hele Landet kan man gjerne sige, at Jordemødrenes Indtægt af deres Praxis udgjør mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{2}$ af hele deres Indtægt. Det vil altsaa ses, at hvis man vedtager alene § 1 og lader den tagtmæssige Betaling bortfalde, vilde vi ikke faae en Forbedring af Jordemødrenes Stilling, men en betydelig Forværring i deres Stilling.